

ler, når de nu tilbyder at putte penge i at få digitaliseringen løbet i gang?

Det andet spørgsmål vedrører så det, som jeg også diskuterede med fru Jytte Wittrock, nemlig hvorfor Internettet lige pludselig omfatter public service. Er det for at forhindre, at man må sende reklamer dér fra f.eks. Danmarks Radio, eller hvad er begrundelsen for, at Internettet skal være omfattet af public service?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er selvfølgelig rigtigt, at vi i Danmarks Radio i øjeblikket har forskellige tilbud, som kan minde om det tilbud, som ligger i det, den fjerde radiofrekvens skal give.

Det kunne jo så give anledning til – ud fra det hr. Jens Rohde normalt siger – at man så spørger: Jamen er det ikke vigtigt, at der er forskelligt udbud, er konkurrence? Og det vil sige, at hvis der er andre end Danmarks Radio, der gerne vil byde på det, er det helt fint.

Det vil sige, at hvis der er andre, der gerne vil byde på jazz og dansk musik og klassisk musik og samfundsprogrammer, debatprogrammer osv., jamen så kan de byde på det. Så det, der ligger her, er i og for sig et tilbud ud fra en hr. Jens Rohde-betragtning: at andre også kunne byde på det samme.

Efter vores opfattelse er det ud fra en public service-betragtning vigtigt, at de mennesker, som er lyttende radiomennesker – der er nogle, der hører radio, og så er der nogle, der er lyttende – har forskellige tilbud. Og det vil sige, at der på den ene side er klassisk musik eller jazz, og på den anden side er debatprogrammer. Og det er der jo ikke nødvendigvis i dag.

Hvis hr. Jens Rohde pludselig ville høre et eller andet debatprogram, så er det der ikke, fordi så er P2 brugt til P4. Det vil sige, det er der ikke hele tiden. Eller hvis man vil høre klassisk musik, så er det der ikke, fordi på det tidspunkt er kanalen brugt til noget andet.

Med hensyn til digitalisering er den metode, som jeg forestiller mig man skal benytte, når man skal i gang med digitalisering, selvfølgelig, at der er andre, der vil ligge i det leje eller frekvens, net, eller hvad fanden man skal – undskyld – kalde det, og der vil man både kunne forestille sig, at det er Danmarks Radio, og hvis det er radiosiden, at det også er de kommercielle, eller hvis det er tv-siden, at det både er TV 2 og Danmarks Radio. Så det er forskellige og også de kommercielle.

Med hensyn til Internettet er det simpelt hen, fordi det i sig selv er så centralt, at Internettet er der under alle omstændigheder. Jeg ved godt, at det findes i markedet, men Danmarks Radio har det også ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tror, at naturen gik over optugtelsen her. Hr. Jens Rohde for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det lyder jo meget smukt, det, hr. Aage Frandsen siger – når han holder sig til det pæne sprog – men hr. Aage Frandsen har jo ikke nogen garanti for, at en anden udbyder lige netop vil sende klassisk musik om eftermiddagen, mens Danmarks Radio ikke gør det, og debatprogrammer om aftenen, hvor Danmarks Radio spiller klassisk musik. Det ligger der jo ikke nogen garanti for i udbudet. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at hvis nu Danmarks Radio, som jo også kan byde på denne her kanal, får den kanal, hvad jeg ved hr. Aage Frandsen gerne ser, er det så særlig formålstjenligt, at Danmarks Radio skal lave en dublet af det, de laver i forvejen? Ville det så ikke være mere givtigt, mere logisk, at man med en firekanalstruktur i DR fik fire rene profiler? Det, der jo er baggrunden for, at Danmarks Radio rent faktisk ønsker at få den fjerde kanal, er, at man kan få en ren kanalprofil.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Nu skal jeg hjælpe hr. Aage Frandsen, så hr. Aage Frandsen i den næste besvarelse kan overholde Folketingets forretningsorden: Det ord, hr. Aage Frandsen ledte efter, hedder multipleks på nudansk, og det er noget helt andet end det ord, hr. Aage Frandsen brugte.

Vi var dengang enige om, at Danmarks Radio skulle have to, at TV 2 skulle have 2 af kanalerne i multipleksen, og den femte skulle en kommerciel station tilbydes.

Vi var enige om, at vi ikke ville snakke om hønen og ægget længere. Nu skulle der begynde at sendes digitalt tv i Danmark, sådan at folk kunne begynde at vænne sig til at modtage det.

Der skal altså i starten sendes til nogle seere, der ikke er der. Hvis det ikke kun skal være licensbårne udgifter, så er spørgsmålet: Hvorfor så lægge unødige hindringer i vejen for, at en